

Ἐρπαιξά προς τὴ Μυρρίνα· χρέος μου τώρα νὰ διορθώσω τὸ φταιξιμό μου.

* * *

Μιά μέρα, κοντὰ στὸ βασιλεῖμα τοῦ ἥλιου, τὴν πήρα καὶ πήγαμε στὸ Rio dei Sehiavoni. Ἄνευθήκαμε σὲ μιὰ γκόντολα. Πρόσταξα τὸ βαρκάρη νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ Rio della Croce, καὶ νὰ τραβήξῃ ὡς τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς Ζουέκας, ἀφ' ὅπου ξανοίγεις τὸ Ἀδριατικὸ πέλαγο πέρα πέρα. Ἐκεῖ σταθήκαμε. Κατεθήκαμε καὶ καθήσαμε σ' ἓνα μικρὸ χορτόσπαρτο λιθαδάκι μὲ κίτρινα λουλούδια καὶ λεφκά. Τῆς ἔπιασα τὰ χέρια καὶ τῆς τὰ ξεμυστηρέφτηκα ὅλα ὅλα·

— «Καὶ τώρα, τῆς λέω, ἔλα νὰ ξεχάσουμε μαζὶ, ἔλα νὰ ξελοθρέψουμε μιὰ γιὰ πάντα τὴν ψευτιά, ἔλα νὰ χαιρετήσουμε λεπτρωμένοι τὴν ἀλήθεια!»

Μπήκαμε στὴν γκόντολα ξανά· βγήκαμε ἀλάργα ἔξω στὸ Ἀδριατικὸ, στὰ σαλεφτὰ μέσα τὰ κύματα τοῦ πέλαγου. Ἐβγαλα τὸ δαχτυλίδι μου, κοίταξα ἐρωτημένα τὴ Μυρρίνα καὶ τῆς εἶπα·

— «Συνήθεια εἶναι νὰ δίνεται στὸ γάμο ἓνα δαχτυλίδι χρυσό. Ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω ἓνα ποῦ κανένας ἀντρας δὲν τὸ δώσε τῆς γυναίκας του. Δηλαδή, θὰ σοῦ τὸ δώσω καὶ δὲ θὰ σοῦ τὸ δώσω. Θὰ σοῦ δώσω τὴν ψυχὴ του· τὴν οὐσία του θὰ σοῦ δώσω· τὸ πρᾶμα τὸ ἴδιο πρέπει νὰ χαθῇ, πρέπει νὰ φανιστῇ τὸ σῶμα. Ἡ ἐμπιστοσύνη, νά, τὸ ἔθωρο τὸ σωστό, νά, ἡ σωστὴ ζωὴ τῆς ἀγάπης ποῦ ἔτσι σταθερέδει· ἄλλα δαχτυλίδια δὲν ἔχει, νά, τὸ ἄβυλο, νά, τὸ ἀφαντο δαχτυλίδι τοῦ γάμου.»

Καὶ λέγοντας τέτοια λόγια, πέταξα στὸ γιαιλὸ τὸ δαχτυλίδι τοῦ Γύγγη.

Σάββατο, 28 τοῦ Ἀβγούστου - 18 τοῦ Σεπτεμβρίου 1909.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

Ἄφοῦ ξενητεντήκαμε στὶς βορεινὲς τὶς χῶρες, Ξανάφθαμε στῆς Ἀττικῆς τ' ἀγαπημένα μέρη· Μὲ μουσικόπαθη καρδιά, στὶς βραδινὲς τὶς ὥρες Τὶς σκιερὲς τὸ πλάνο μας βῆμα μᾶς εἶχε φέρη.

Καὶ ξάφνου, στὸ καμπύλιωμα τοῦ δρόμου, (γιατὶ ὁ κάμπος Μεγάλος εἶταν καὶ πλατὺς καὶ ὀλόστενος ὁ δρόμος), Ἴσκιος φινιάζανε στοῦ αἰθέρα τὸ γραμμένο σάμπως Ἱερὲς ἐλιὲς ἀγέραστες σὺδεντρο νύχαν. Ὅμως

Οἱ σκιὲς σαλέψανε καὶ ἐλιὲς δὲν εἶταν, καὶ μελίσσι Περάσαν Ἀθηνιότισσες παιδοῦλες τριγυριστρες. Πέρασμα βαθιομίλητο! Λὲς καὶ εἶχαν κάτι κλειση Κι ἀπὸ τ' ἀρχαῖα τ' ἀνάγλυφα καὶ ἀπὸ τὶς βαγγελίστρες.

Σὲ λίγο τῆς περπατησιὺς ὁ ἀντίλαλος ἐχάθη Σὰν κάθε ὄραϊο ποῦ χάνεται καὶ σβεῖ καὶ ποῦ δὲ μένει... Τότε καὶ μεῖς περάσαμε στ' ἀποσπερνοῦ τὰ βῆθη Μὲ θαμπωμένη τὴν ψυχὴ καὶ παραξενεμένη!

ΣΤΟΝ ΞΕΝΟ ΓΙΑΛΟ

Τὸ καλοκαίρι ζήσαμε στὴν ξένη τὴν ἀκρογιαλιά. Νὰ τὸ θυμᾶσαι; Στ' ἀγγλικὸ λιμάνι εἶχαμε ζήση.

Κίτριν' ἀνάβαμε κεριά

Γιὰ τοὺς ψαράδες τοὺς μελαχρῶνους

Στῆς ψυχῆς μέσα τ' αἴλο τὸ ξωκλήσι.

Καὶ τὰ παιδόπουλα εἴμαστε μὲ τὸν ἀνυποψίαστο νοῦ Τὰ ποθοπλάνταχα καὶ οἱ νοσταλγοὶ ξενιτεμένοι.

Κι ἂν καταχνιά ξένου καιροῦ

Βαριά μᾶς ἔτριχνε τοὺς πλοκαμούς,

Εἴμαστε τῆς Ζωῆς οἱ ἐρωτευμένοι.

Θυμᾶσαι ὄρθοι ποῦ στέκαμε στὶς πελαγίσιες ἀμμουδιὰς Μὲ τὴν καρδιά μελλόμενης ἀγάπης ἀνυφάντρα;

Καράβια ἀρμένιζαν γιὰ ἰδέες!—

Καὶ ταξιδευτρες ἄραζαν λαὸς

Ἄπ' τὴ Γαλλία καὶ πέρα ἀπὸ τὴ Φλάντρα.

Καὶ βγαῖναν καὶ τριγύριζαν καὶ τὴ βουβὴ καὶ ἐρημικὴ Μὲ σάρκες καὶ κορμωστασιὲς τρικύμιζαν ἐσπέρα.

ᾠ! Ἄς εἶταν νῆμον πάλι ἐκεῖ

Ποῦ ἀρμένιζαν, σὰ βραδινὸς καμηλός,

Ἄπ' τὴ Γαλλία καὶ ἀπὸ τὴ Φλάντρα πέρα...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΛΙΜΑΝΙ

Στ' ἀνατολίτικο λιμάνι ποῦ τ' ἀγέρι Φυσαεὶ πολὺτροπο καὶ ἀρμύρα περιχύνει, Γλυκοσίματη Τουρκάλα ἔχ' ἡ ψυχὴ μου γίνη Κ' ἔχει φορέση κίτρινο βαθὺ τσεμπέρι.

Γύρω στὸ μῶλο οἱ χτύποι ἀμέτρητοι, μὰ οἱ γέροι Μνήσκουν γεμμένοι στὸν καϊκιὸν τὴν παλιὰ κλίνη Φορτώνουν ἄλλοι νά, τὰ βάρια, νά, καὶ οἱ κρῖνοι, Σὺκα καὶ ἐλιὲς γιὰ τὴ Φραγκιά ποῦ τάζουν φέρη.

Ἄναρχος, νυσταγμένος λαὸς εἶν' οἱ παντιέρες Τῶν καταρτιῶν καὶ οἱ γέροι ποῦ ἵπνος ἔχει πάρη Στ' ὄνειρο ξαναβρίσκουν τὶς παλιὰς τὶς μέρες.

Κ' ἡ Τουρκάλα ψυχὴ ἀργοφέρει τὸ ποδάρι Τοῦ χοροῦ τ' ἀνεβάσματα γιὰ νὰ ρυθμίξῃ Καὶ τοῦ ἁμανὲ τοὺς χίλιους κύκλους ἀρχινίζει.

ΛΕΑΝΤΡΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΠΟΙΗΤΗΣ

(Sonetto nuovo)

Τοῦ μεγάλου διδάχου μας τοῦ ΨΥΧΑΡΗ

Σὰν ὁ Σιμὸν στὴ Λιβικὴν ἐριμὰ τὸ καραβάνι,

— ᾠ προσκυνήτρα μου καρδιά!—

Στῆς ἀσκημιᾶς ἀνίδης τὸ ἄμαρτολὸ ρουμάνι.

Στὴ φλογισμένην ἀμμουδιὰ,

Πιγύονται πόθοι μελαχροῖ, λαχτήρες Τσιγισιχάνη

Πρὸς μιὰν ἀνέφταστη ἀρχοντιά.

Ποῦ στὸ σπαθᾶτο τοῦ καιροῦ τὸ ἄτι ἀναβιβάνει

Καὶ ζεῖ ὄνειρόφρανη χαρά.

Κ' οἱ σκέψεις Σφίγγες στένονται μπροστά στὸν καρβάρη

Ἐλόρθες, φλάμπουρο λαμπρό,

Κ' ἡ Ὀμορφιά ἐφταχρόματο λαμποκοπᾷ δοξάρι

Στὸ μάτι ἀγνάντια τὸ πυρὸ.

Καὶ παίζει στὸν ὀλόλαμπον ἀγέρα, σὰ ροφαῖα, Χιλιόφλογη στὸ χέρι του, χιλιόστραφτὴ του ἡ Ἰδέα.

Μόναχο

ΓΑΗΓΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ